

UZASADNIENIE

W dniu 10 maja 2021 r. około godziny 14:20 do budynku (...) przy ul. (...)(...) w B. wszedł A. W. wraz z dwójką dzieci. W związku z tym, że obwiniony nie miał zakrytych ust ani nosa przy pomocy maseczki został on poproszony przez ochroniarza o jej założenie. A. W. nie zastosował się do prośby i zaczął wykrzykiwać, że nie założy maseczki oraz powoływać argumenty prawne, a następnie wszedł dalej na teren przychodni. Nie okazywał żadnego zaświadczenia zwalniającego z obowiązku zakrywania ust i nosa. Spotkał się z Panią doktor, która również ponowiła prośbę o założenie maseczki, do której A. W. także się nie zastosował. W związku z tym, że obwiniony swoim krzykiem zakłócał spokój został wezwany przez ochroniarza patrol interwencyjny, ale przed jego przybyciem A. W. opuścił budek przychodni.

/zeznania E. J. k. 9-10 i 33, zeznania A. K. k. 7 i 34, nagrania monitoringu płyta CD k. 13/

A. W. ma (...) lat; jest (...) pracuje w (...) B. z wynagrodzeniem w wysokości (...)zł netto; jest ojcem dwóch synów w wieku 8 i 9 lat, których posiada na utrzymaniu; jest właścicielem mieszkania o powierzchni 42 m⁽²⁾.

/oświadczenie A. W. k. 17/

Obwiniony nie przyznał się do zarzucanych mu czynów. Potwierdził, że w dniu 10 maja 2021 r. udał się do (...)(...) ze swoimi synami, gdyż starszy z nich narzekał na ból gardła. Podczas tej wizyty nieznany mu mężczyzna zaczął „wymuszać” na nim założenie maseczki bo w przeciwnym razie nie zostanie wpuszczony na teren przychodni, a dziecku nie zostanie udzielona porada medyczna. A. W. nie założył maseczki, gdyż w jego ocenie nakaz jej stosowania nie ma podstawy prawnej. Był zdenerwowany zaistniałą sytuacją, ale zaprzeczał aby krzyczał próbując wyperswadować obowiązek zakrywania ust i nosa przy pomocy maseczki (k. 18).

Sąd zważył, co następuje:

Zebrany w sprawie materiał dowodowy wskazuje, iż obwiniony A. W. dopuścił się zarzucanego mu czynu.

W świetle zgromadzonych dowodów, nie ulegało wątpliwości, że A. W. w dniu 10 maja 2021 r. około godziny 14:20 przebywał na terenie (...) przy ul. (...)(...) w B. i podczas pobytu w tej przychodni lekarskiej nie zakrywał ust ani nosa przy pomocy maseczki. Wymienione przed chwilą okoliczności były niesporne i znajdowały odbicie we wszystkich dowodach niniejszej sprawy: zeznaniach A. K., zeznaniach E. J. i nagraniach monitoringu, a także wyjaśnieniach samego A. W., które w tym zakresie polegały na prawdzie.

Rozbieżności w zebranych materiale dowodowym dotyczyły natomiast tego, czy A. W. w czasie przedmiotowego zdarzenia zakłócił krzykiem spokój i porządek publiczny.

W wymienionej kwestii przedstawione zostały Sądowi przeciwstawne dowody. Z jednej strony były to wyjaśnienia obwinionego, który temu zaprzeczał, a z drugiej zeznania A. K. i E. J., którzy utrzymywali, że taka sytuacja miała miejsce.

Rozstrzygając zarysowaną powyżej sprzeczność, Sąd doszedł do przekonania, że wyjaśnienia A. W. w zakresie, w którym zaprzeczał on temu, iż zakłócił krzykiem spokój oraz porządek publiczny są niewiarygodne i stanowią przyjętą przez obwinionego linię obrony. Na nagraniu bowiem z monitoringu ewidentnie widać, że osoby wychodzące wówczas z przychodni zatrzymały się i zwróciły swoją uwagę na zachowanie A. W., któremu zaczęły się przyglądać. Oznacza to, że obwiniony musiał zachowywać się głośno, gdyż w przeciwnym wypadku nie wzbudziłby zainteresowania innych osób. Ponadto, sam A. W. przyznaje, że był wzburzony, a z doświadczenia życiowego wynika przecież, że wówczas nie trudno już zacząć krzyczeć. W związku z tym, za polegające na prawdzie należało uznać zeznania A. K. i E. J., które odnośnie przedmiotowej kwestii były spójne, zgodne i logiczne oraz wsparte nagraniami z monitoringu.

Mając na względzie dokonaną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego i poczynione na jej podstawie ustalenia faktyczne, Sąd przyjął, że A. W. w dniu 10 maja 2021 roku około godziny 14:20 w B. (woj. (...)) na terenie (...) (...) przy ul. (...) (...) nie przestrzegał nakazu zakrywania ust i nosa przy pomocy maseczki podczas przebywania w miejscach ogólnodostępnych (budyńku użyteczności publicznej przeznaczonym na potrzeby opieki zdrowotnej) określonego w przepisach o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi, a także krzykiem zakłócił spokój i porządek publiczny.

Opisane powyżej zachowanie obwinionego wypełniało w pierwszej kolejności dyspozycję wykroczenia z art. 116 § 1a kw, gdyż A. W. nie przestrzegał nakazu określonego w przepisach o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi.

W chwili czynu na obszarze całego kraju obowiązywał stan epidemii. Stan ten został wprowadzony na podstawie rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 20 marca 2020 r. w sprawie ogłoszenia na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej stanu epidemii (Dz. U. z 2020 r. poz. 491), które to rozporządzenie zostało wydane w oparciu o upoważnienie ustawowe wynikające z art. 46 ust. 2 ustawy z dnia 5 grudnia 2008 r. o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi (t. j. Dz. U. z 2021 r. poz. 1069).

Jednocześnie, w związku z wprowadzonym stanem epidemii, w oparciu o upoważnienie wynikające z art. 46a i art. 46b pkt 1-6 i 8-13 cytowanej już ustawy z dnia 5 grudnia 2008 r. o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi, wydane zostało rozporządzenie Rady Ministrów z 6 maja 2021 r. w sprawie ustanowienia określonych ograniczeń, nakazów i zakazów w związku z wystąpieniem stanu epidemii (Dz. U. z 2021 r. poz. 861). W § 25 ust. 1 pkt 2 d wymienionego przed chwilą rozporządzenia ustanowiony został nakaz zakrywania przy pomocy maseczki ust i nosa w miejscach ogólnodostępnych, w tym w budynkach użyteczności publicznej przeznaczonych na potrzeby opieki zdrowotnej. Przy czym, począwszy od 29 listopada 2020 r. wątpliwości nie może już budzić umocowanie do ustanowienia takiego nakazu, gdyż od tego dnia do art. 46 b ustawy z dnia 5 grudnia 2008 r. o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi dodany został pkt 13 przewidujący możliwość ustanowienia w rozporządzeniu nakazu zakrywania ust i nosa, w określonych okolicznościach, miejscach i obiektach oraz na określonych obszarach, wraz ze sposobem realizacji tego nakazu.

W ustalonym stanie faktycznym A. W. pomimo tego, że przebywał przychodni lekarskiej, czyli w miejscu ogólnodostępnym takim jak budynek użyteczności publicznej przeznaczony na potrzeby opieki zdrowotnej, nie stosował się do nakazu zakrywania przy pomocy maseczki ust i nosa, a nie zachodził żaden wyjątek w tym zakresie. Tym samym wyczerpał swoim zachowaniem dyspozycję art. 116 § 1a kw.

Ponadto, A. W. swoim czynem wyczerpał dyspozycję art. 51 § 1 kw, gdyż wykrzykując swoje argumenty przeciwko mocy nakazu, o którym mowa była powyżej uniemożliwił osobom pracującym i przebywającym wówczas w przychodni ludziom zwykle, rutynowe zachowanie się w miejscach dostępnych dla nieokreślonej grupy osób oraz naruszył ich równowagę psychiczną.

Zbieg powyższych przepisów posiada charakter rzeczywisty, a w związku z tym, że w ustawowa sankcja za czyn polegający na zakłóceniu spokoju i porządku publicznego jest surowsza, na zasadzie art. 9 § 1 kw należało zastosować kwalifikację z art. 51 § 1 kw.

Przy wymiarze kary, Sąd wziął pod uwagę jako okoliczności obciążające, to iż podobne zachowanie ze strony obwinionego w tym samym miejscu nie było pierwszym tego typu incydentem w jego wykonaniu.

W przekonaniu Sądu wymierzona obwinionemu na podstawie art. 51 § 1 kw kara grzywny w wysokości 1000 zł odpowiada przede wszystkim stopniowi społecznej szkodliwości czynu A. W. oraz pozwala na osiągnięcie zapobiegawczych i wychowawczych celów kary w stosunku do obwinionego, a także czyni zadość potrzebie społecznego oddziaływania. Uwzględniając bowiem:

- rodzaj i charakter naruszonego dobra tj. porządek i spokój publiczny oraz zdrowie,
- okoliczności popełnienia czynu, postać zamiaru i motywację sprawcy, a więc nieprzejednaną postawę obwinionego, ostentacyjny sposób zachowania się, arogancję i buńczuczność;
- wagę naruszonych obowiązków, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia, czyli: niestosowanie nakazanych prawem środków ostrożności w przychodni lekarskiej tzn. w miejscu, którego celem funkcjonowania jest ochrona zdrowia, a nie narażanie osób, które w nim przebywają na jego utratę lub pogorszenie,

Sąd doszedł do wniosku, iż stopień społecznej szkodliwości wykroczenia obwinionego jest bardzo wysoki, a najlepiej odpowiada mu wyżej wymieniona kara grzywny uwzględniająca także warunki majątkowe i zarobkowe obwinionego. Orzeczona kara jest najłagodniejszego rodzaju i choć wyraźnie przekracza minimalną wysokość grzywny określoną w art. 24 § 1 kw to i tak przecież sięga jedynie 1/5 górnej granicy zagrożenia tą karą przewidzianego przez ustawę.

W oparciu o art. 119 § 1 kpw oraz art. 616 § 1 i 2 kpk w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49 poz. 223 z późn. zm.) oraz na podstawie art. 118 § 2 kpw Sąd zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa 100 zł tytułem opłaty oraz 100 zł tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania (por. § 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 10 października 2001r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia Dz. U. Nr 118 poz. 1269).

Mając na uwadze powyższe orzeczono jak w wyroku z 19 listopada 2021 r.